

Sången om Hank

Någon i Raleigh, North Carolina dricker en kopp kaffe och ögnar igenom morgontidningen. Han kanske heter Hank och sneglar på klockan medan frun brer en macka till lillen. De pratar om vad de ska göra till helgen, hälsa på Sue och Lance eller gå på zoo. Det är en alldeles vanlig dag, men Hank ska till jobbet och döda en människa.

Han kysser sin fru och lillen och går ut till bilen. Det kanske är en gul Ford med vissa startsvårigheter. Han kör ut på gatan, förbi villaträdgårdarna och den nya baseballplanen. Radion skvalar och Hank tändar en cigarett fast hans fru inte vill att han röker i bilen. Den här dagen kanske kan få utgöra ett undantag. Han darrar lite på handen och cigaretter har en sån lugnande verkan.

Han parkerar till höger innanför grindarna, slår av tändningen och försöker låta bli att tänka på det som ska hända. Ledningen brukar säga att han har bra hand med fångarna, och han har genom åren bara dragit på sig två anmärkningar. Det var i början när han var oerfaren. Fångarna var ibland provocerande, något han med tiden lärt sig att hantera. Han har till och med blivit vän med flera stycken, särskilt Rick "Lovefoot" Fawlson. Han från Charlotte. Fin kille, fast livstidare. Hank försöker att tänka på Rick när han banar sig väg genom den upprörda folkmassan som sen i förrgår slagit läger utanför fängelseporten. Han tänker på Rick och han tänker på bilnyckeln som han klämmer i fickan och att han glömde att skölja ur kaffekoppen innan han gick hemifrån.

Människan som ska dö ligger fastspänd på en brits i rummet intill. Hank är lättad över att kanylerna inte krånglade. Han var rädd att en ven skulle kollapsa eller något annat vidrigt. Han har ju hört. I dag bär han yrkesbeteckningen "medicinsk personal", men så bevandrad i sjukvård är han inte. Alla tittar på klockan. Ingen telefon ringer och fängelsedirektören ger tecknet. Det hela tar inte många minuter. Hank vrider på injektionen med narkosmedlet. Ännu finns det liv. Men telefonen ringer inte och Hank ser på direktören och när denne nickar gör Hank det han får betalt för att göra. Han vrider på pankuronbromiden och ser hur vätskan flödar ner genom slangen som löper genom väggen och in i rummet intill. Nu spelar det inte längre någon roll om telefonen ringer. Hank vrider på kaliumkloriden och så är det hela över. Direktören trycker hans hand och håller i honom lite extra. Hank får ledigt resten av dagen, men han kör inte raka vägen hem. Han stannar bilen vid den nya baseballplanen och blir sittande där. Det börjar regna och allt skulle kunna ha varit som vanligt.

Henry Lee Hunt 58 år, dömdes 1985 till döden trots osäkra bevis. I dag avrättas han i ett fängelse i Raleigh, North Carolina genom dödlig injektion.

© Tina Messing

Även publicerad i *Stockholm City* 24 januari 2003